

meni je« ... »Že dobro, že dobro!« rečejo oče, »poglejta vendar, kam je Nežica prešla! Kar zginila je!« — Res je bila Nežica pod mizo zlezla in si je glavo z rutico zakrivala, da ne bi nič tega slišala, kar sta brat in sestra o njej tako hvalno hitela pripovedovati.

»K sodbi! k sodbi!« zakličejo oče ter z nožem potrkajo ob kozarec, da je glasno odmevalo. Zdaj zlečeta Avgust in Mina Nežico izpod mize, jo vlečeta k očetu in Avgust milo zdihne: »Že čutim, oče, Nežica je zmagała. Njen zvezček je težji memo najinih: ona je svoja dobra dela v tihi ponižnosti zvršila.«

Zdaj zagrabi odločna Minka svoj zvezek na mizi, ga na drobne kosce raztrga in leti ž njimi skoz vrata ter vse na ogenj vrže. Urno leti Avgust za njo ter ravno tako stori. Vsi so se hoteli očetove ljubezni vredne skazati. Nobenega prepira ni več med njimi. Mahoma se oklenejo vsi očeta in ga prisrčno objemajo. Oče pa gineno spregovore: »Bog vas, blagoslovi, ljubi moji otročiči! Ne prizadevajte si za mojo ljubezen, trudite se za ljubezen ljubega Boga, najboljšega Očeta nebeskega. Vaš sveti angelj varuh naj vas nikdar ne zapusti, naj vas še dalje varuje in v nedolžnosti ohrani kakor do zdaj. B^ožite dobri in ponižni, dokler živite, ostanite stanovitni do konca. Plačilo vašemu prizadevanju bo večna ljubezen našega najboljšega Očeta v nebesih in sreča brez konca in kraja.«

* * *

Povest je sedaj pri kraji. Če vam je bila všeč, me jako veseli; a še bolj me bo veselilo, če boste te tri dobre otroke tudi posnemali. Bog daj!

Hvaležnost.

Sv. Frančišek Asiški, ki ima zavoljo svoje velike bogoljubnosti častni primek Serafski, se je bil nekega dne s samostanskim tovarišem podal na daljno pot. Dan je vroč, pot silno slaba, pa dolga. Huda žeja muči oba popotnika, pa vročina čedalje huje pripeka; že vsa sta

utrujena in slabotna. Kar zagledata pri nekem ovinku bister hladen studenček, ki tako vabljivo izvira izpod skale, kakor bi bil nalašč prišel na pomoč žejnima popotnikoma s hladilno pijačo. Kmali nato pa zagleda svetnikov spremljevalec še drug pa še lepši studenček, iz kterega izvirajo še krasniše bisrno-svetle kapljice. Te dragocene bisrne kapljice priteklo so iz svetnikovih oči: svetnik se je milo razjokal in je vedel, zakaj, in je tudi svojemu sobratu povedal: »Le poglej, kako je vendar ljubi Bog dober! Od vekomaj je vedel, da bova midva, ti in jaz, nekega dné tù sem prišla vsa trudna in žejna. In tù je nama izpod gore poslal hladne vode, da si žejo utolaživa. Ali je mogoča še večja ljubezen?«

O naj bi mogel vas, ljubi otroci, pregovoriti, da bi vsaj nekoliko te svetnikove hvaležnosti si prisvojili! Glejte, za nekaj kapljic hladne studenčnice je toliko hvaležno njegovo srce, da se mu gorke solze ulijejo iz oči in kapljajo po častitem obrazu; ali vam bi se pa ne zdelo vredno hvaležnost pokazati za toliko dobrot, ki jih dan na dan prejimate iz predobrotljivih rok nebeškega Očeta, ali naravnost iz nebes ali pa po svojih ljubih stariših in dobrotnikih?

Tabrnakelj.

Beseda tabrnakelj nam pomeni najimennitniši in najčastitljivši prostor na celem svetu, oni presveti prostor, kjer noč in dan prebiva naš nebeški Kralj Jezus Kristus po vseu katoliškim cerkvañ.

Ta beseda se nam je ohranila iz latinskega. V latinskem jeziku pomeni »tabernaculum« — šotor. Šotor pa je malo stanovanje iz desak in prtov narejeno, ktero ni na en prostor navezано kakor naše hiše, marveč se dá razdreti, prenesti in prepeljati pa spet na drugem kraji postaviti. Vojščaki bivajo ob vojskinem času v šotorih, ker ne morejo zmiraj v enem kraji ostati, marveč se morajo vedno od kraja do kraja dalje pomikati. Pa ti šotori niso vsi enako narejeni, marveč šotor poveljnika je lepši memo šotorov družih vojakov; najčastniši pa je